

Arrest

nr. 126 953 van 11 juli 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 26 november 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie nam op 26 november 2013 ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“Overwegende dat de betrokkene op 29.08.2012 het voorwerp heeft uitgemaakt van een inreisverbod van 5 jaar.

Overwegende dat het inreisverbod een veiligheidsmaatregel is die zolang hij niet opgeheven of opgeschort wordt of zolang de termijn van 5 jaar niet verstreken is, verhindert dat de dienst het verblijf of vestiging toekent. (zie Raad van State, arrest nr. 218401 van 9 maart 2012. naar analogie).

Overwegende dat artikel 43, eerste lid} 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat het verblijf enkel om redenen van openbare or de, nationale veiligheid of volksgezondheid aan de burgers van de Unie en de met hen gelijkgestelde personen kan worden geweigerd, en dit binnen bepaalde perken;

Gelet op de elementen die ingeroepen worden uit hoofde van zijn privéleven en gezinsleven, namelijk, betrokkene heeft een echtgenote en een zoon. Beiden hebben recht op verblijf in België. Mevrouw bezoekt betrokkene heel regelmatig in de gevangenis. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de Fundamentele vrijheden. De bescherming van de orde en voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op een gezins- en privéleven.

Overwegende dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Overwegende dat de bedreiging voor de openbare orde die voortvloeit uit de situatie van de betrokken persoon van dusdanige aard is dat zijn familiale en persoonlijke belangen in dit geval geen voorrang kunnen hebben op de bescherming van de openbare orde, de betrokkene hoeft zich schuldigs gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en bendevoering, feiten waarvoor hij op 19.05.2010 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden + onmiddellijke aanhouding.

Overwegende dat, met het oog op het voorgaande, de opheffing van het inreisverbod geweigerd wordt: Aangezien deze veiligheidsmaatregel van toepassing blijft, kan het recht op verblijf in het kader van de gezinshereniging niet toegestaan worden..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (art. 3 van de Wet van 29 juli 1991), meerbepaald de materiële motiveringsplicht. Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. In de bestreden beslissing gaat verwerende partij ervan uit dat verzoeker nog in de gevangenis zit, gelet op de vermelding dat de partner van verzoeker hem nog regelmatig bezoekt in de gevangenis. Nochtans heeft verzoeker zijn volledige straf uitgezeten en alles qua boeten betaald. Op 21/10/2012 heeft verzoeker de gevangenis definitief verlaten. Er is een onzorgvuldige feitenvaststelling gebeurd door verwerende partij. Verzoeker heeft eerst in voorhechtenis gezeten vanaf 25/04/2004 tot 01/02/2005 (10 maanden) en dan 30 maanden als definitief veroordeelde (19/04/2010 tot 21/10/2012). Hiervan wordt ten onrechte geen melding gemaakt in de beslissing van verwerende partij. Verder stelt verwerende partij dat er sprake zou zijn van een actuele ernstige dreiging. Dit is evenmin juist, gezien de feiten gepleegd door verzoeker dateren van 2004, zijnde 10 jaren geleden. Het is wel zo dat voor de beoordeling van de actualiteit van de dreiging men dient te kijken naar het moment waarop de feiten werden gepleegd, niet naar de strafuitvoering. Er kan dan ook in casu niet gesproken worden van een actuele dreiging. Dat de motivering door verwerende partij dan ook niet als afdoende kan beschouwd worden. Er is in casu sprake van een schending van art. 3 van de Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht. De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding

(R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke reden de gemachtigde van de staatssecretaris heeft geoordeeld dat een weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) aan verzoekende partij diende te worden afgegeven.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er in de bestreden beslissing ten onrechte zou worden van uit gegaan dat de verzoekende partij nog steeds in de gevangenis zit, en er *in casu* niet zou kunnen worden gesproken van een actuele bedreiging nu de door haar gepleegde feiten dateren van 2004, laat de Raad gelden dat de kritiek van de verzoekende partij grondslag mist en zij de concrete motieven van de bestreden beslissing uit het oog verliest.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij sedert 29 augustus 2012 het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Een inreisverbod wordt krachtens artikel 1 van de vreemdelingenwet gedefinieerd als "de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering."

De opheffing of opschorting van een inreisverbod kan worden toegestaan onder de bij artikel 74/12 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden, en na het volgen van de aldaar voorgeschreven procedure.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op 19 mei 2010 door het hof van beroep te Antwerpen werd veroordeeld wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en bendevoering, tot een gevangenisstraf van 40 maanden, wat niet door de verzoekende partij wordt betwist.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat de veroordeling van 19 mei 2010 nog recent is en verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het loutere feit dat de verzoekende partij thans niet meer opgesloten is in de gevangenis en de feiten zelf dateren van 2004, is niet van aard om afbreuk te doen aan de vaststelling van de gemachtigde van

de staatssecretaris dat de bedreiging voor de openbare orde die voortvloeit uit de situatie van de verzoekende partij van dusdanige aard is dat zijn familiale en persoonlijke belangen *in casu* geen voorrang kunnen hebben op de bescherming van de openbare orde.

Met verwijzing naar de veroordeling van de verzoekende partij en de daaruit voortvloeiende bedreiging werd de opheffing van het inreisverbod geweigerd. De verzoekende partij gaat er aan voorbij dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, en gedurende de termijn van het inreisverbod geen recht op verblijf in het kader van de gezinshereniging kan worden toegestaan.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat de gemachtigde van de staatssecretaris haar direct en persoonlijk om bijkomende inlichtingen had moeten vragen, laat de Raad gelden dat het aan de verzoekende partij zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd aangezien zij de mogelijkheid heeft gehad om alle relevante informatie op nuttige wijze voor te leggen aan de gemachtigde. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoeker mondelings dient te worden gehoord, maar dat hij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC